

Ā KOLA VĀĀERA, DNES A ZĀ•TRA ...

PĀjtek, 18 listopad 2016

Po pĀ•ti hodinách, jednom neurologu, nauĀ•ení látky o pĀ•t kapitol zpĀ•t a jedné dobĀ•me míĀ•ené facce, jsem nauĀ•ila svého vnuka rovnice o jedné neznámé, jako kdyĀ• biĀ•em mrská. Po zkušenostech s uĀ•ením mých dĀ•tí (dokopaných terorem k vyššímu vzdĀ•lání) a následnĀ• mých vnuĀ•, je mi líto, Ā•e jsem se nenarodila v nĀ•jaké hodnĀ• zapadlé vesnici, kdesi v TichomoĀ•í, kde jedinou starostí je sehnat si kus Ā•vance a spokojenĀ• Ā•ít zcela negramotná.

Já uĀ• opravdu - ve svých letech, kdy mám blĀ• do hrobu neĀ• do kolébky - nechci nikoho uĀ•it rovnice, gramatika a bezobratlovce. NejdĀ•íve své dĀ•ti (mladá a silná) a teĀ• jejich dĀ•ti (stará a unavená). No fuj. Kdo tohle vlastnĀ• nauĀ•il mĀ•?

Poslední „uĀ•itelská“ zkušenost mĀ• donutila pĀ•emýšlet, zda já, coby dĀ•tí školovinné, jsem mĀ•la takové problémy a jak moje vzdĀ•lávání vlastnĀ• probíhalo. V kaĀ•dém pĀ•ípadĀ• pro moje rodiĀ•e bezproblémovĀ•. Nepamatuji se, Ā•e by se nĀ•který z nich zŰ•astĀ•oval „rodiĀ•ovských schĀ•zek“;, jak jsem k tomu byla nucena pozdĀ•ji jako zodpovĀ•dný rodiĀ•. PĀ•edesílám, Ā•e pĀ•es tento fakt jsem nikdy nebyla zázraĀ•né dĀ•tĀ• a do ani premiant tĀ•ídy. To mĀ•lo také ovšem dopady na moji maliĀ•kost v podobĀ• nĀ•kolika výpraskĀ• (zásadnĀ• od mamiĀ•ky, neb tatĀ•ek byl humanista) a mamiĀ•ka mĀ•la mušku jak Vilém Tell. PĀ•es toto kruté zacházení nemĀ• kupodivu dodnes pocit, Ā•e jsem byla týrané dĀ•tĀ•. Naopak. PĀ•es odpor mĀ•j i komunistĀ• jsem prošla do Ā•ivota Ā• vzdĀ•lána ke spokojenosti své (to jsem ocenila aĀ• mnohem pozdĀ•ji) i rodiĀ•Ā•.

Tak jsem zaĀ•ala vzpomínat, jak to ve škole tenkrát bylo. Pár kantorĀ• se zapsalo do mých vzpomínek asi aĀ• do mého konce. Paní soudruĀ•ka uĀ•itelka BrouĀ•ková vyuĀ•ující nás Ā•eštinu stylem „já vám to do tĀ•ch palic natluĀ•u i kdyby jste to nemĀ•li pĀ•e“. VĀ•ím, Ā•e moji (pokud Ā•íjí) spoluĀ•áci dodnes umí vyjmenovaná slova, a i kdyby je vzbudili uprostĀ• úplnĀ• oĀ•ralé, by „bfllmpsvz“ vysypali bezchybnĀ•. Absence jejich znalosti znamenala automaticky z diktátu 5, i kdyĀ• vše ostatní bylo bezchybnĀ• a krasopisnĀ• napsané. Krasopis, ano takový pĀ•edmĀ•t opravdu existuje, soudruĀ•ka uĀ•itelka mĀ•la na naše výkony veliké poĀ•adavky, co se tohoto pĀ•edmtu týká. KdyĀ• prohlásila, Ā• písemný projev vypadá jako klínové písmo starých EgypĀ•anĀ• a Ā•e si opišu dvacetkrát „PíseĀ• práce“ abych si vypsala ruku, uronila jsem slzu. MĀ•j mozek Ā•íkal, Ā•e je to stará hnusná škatule a doma jsem pilnĀ• psala, zatímco ostatní mohli skotaĀ•it venku. MamiĀ•ce jsem se bála pĀ•iznat, Ā•e je to trest a drze lhala, Ā•e to píšu zpĀ•vu pro kamarády, protoĀ•e ve zpĀ•vníku není a my ji musíme umĀ•t. MamiĀ•ka, majíc o komunistech nevalné mínĀ•ní, uvĀ• Ā•e jsou tak pitomí, Ā•e ji tam zapomnĀ•li dát a nebo se aspoĀ• tvĀ•mĀ•la, Ā•e tomu vĀ•Ā•í. Já mĀ•la zase strach, Ā• boĀ•skou, tak mi navrhnĀ• opsat ShakespeareĀ• „Sen noci svatojánské“ nebo Karafiátovi „BrouĀ•ky“. MĀ•la obojí moc ráda. PĀ•esto na paní uĀ•itelku BrouĀ•kovou vzpomínáme s láskou. Nebila nĀ•neĀ•vala, a kdyĀ• bylo volno, vyprávĀ•la nám staré antické báje a my poslouchali, jak Zeus zahejbal HéĀ•e, jak Helena vzala roha s Parisem, a co z toho bylo za melu. Na její vyprávĀ•ní jsme se tĀ•šili jak malé dĀ•ti na pohádky, a makali, aby nám zbyl Ā•as. Být to dnes, tak jsem dysgrafik, psala bych jako prase a neumĀ•la po 30 letech „PíseĀ• práce“.

O antice bych nevĀ•dĀ•la nic a ptala bych se, kde to spává, co to Ā•ere. Pan soudruh uĀ•itel Klikar, matikáĀ•, pĀ•emzdiváný Herodes, to bylo jiné kafe. Od šesté tĀ•ídy do deváté jsme házeli do kasiĀ•ky svatému Antonínovi, aĀ• nás pĀ•íští rok má nĀ•kdo jiný. Svatému Tondovi koupili nové šatiĀ•ky a my zase mĀ•li Herodese. VĀ•ím, Ā•e Ā•erné postavy naší tĀ•ídy mu pĀ•áli mnohem horší vĀ•ci, šlaktrefením po cirhóze u jater konĀ•e. PĀ•ed jeho hodinou bylo o pĀ•estávkách ve tĀ•ídĀ• hrobové ticho, zoufalci, kteĀ•í tušil vše ovládají, se snaĀ•ili na poslední chvíli zachránit si kĀ•Ā•i a dohnat, co se dohnat v pĀ•ti minutách nedalo. Naivní troubové. Zelené manšestrové sako s koĀ•enými záplatami na loktech, kalhoty barvy neurĀ•ité, oboĀ•í jako BreĀ•nĀ•v postava taky taková. Vlasy ala Einstein. Impozantní. BĀ•hem dvaceti sekund napsal z hlavy na tabuli pĀ•íklad dlouhý jako Lovosice - a rovnítko. TĀ•ída strnula a upuštĀ•ný špendlík by vydal zvuk bomby. Vyvolal pĀ•t nešĀ•astníkĀ• k tabuli a uĀ• to jelo. Za rovnítkem se rozechvĀ•lé ruce snaĀ•ili vypoĀ•ítat pĀ•íklad. První zaváhání a se „PĀ•t, sednout.“, „Pomalej, tĀ•í, sednout.“, „Blbej, pĀ•t, sednout.“, „JeštĀ• blbĀ•jší, pĀ•t.“, „Kuba se nám pĀ•ekonal, Ā•tyĀ•í, sednout.“. Kuba je dnešním mimořádným profesorem fyziky na prestiĀ•ní universitĀ• v USA a deset týraných studentĀ• si vybralo po maturitách Matfyz. MĀ•j oblíbený pĀ•edmĀ•t, aĀ• jsem studovala cokoli, byl matika a mechanika. Dnes by pana soudruha uĀ•itel odsoudili a zavĀ•eli, aĀ• by zĀ•ernal. Za všechny ty pohlavky, štulce a modĀ•iny na rukou, co nám udĀ•lal dĀ•evĀ•ným pravítkem. Holky nebil, ty tahal za vlasy a vyhazoval na hanbu Ā•umákem ke zdi k umyvadlu v rohu tĀ•ídy. ProstĀ• jsem tam hodnĀ• hodin matematiky, a pĀ•esto dodnes ji umím. Doma ani muk, kdyĀ• mi Ā•ekl, Ā•e tak beznadĀ•jnĀ• blbou ještĀ• nevidĀ•l, Ā•e ubozí rodiĀ•e urĀ•itĀ• nevĀ•dí, co zplodili za dementa, a mnoho jiných pochval tohoto typu. (VĀ•dĀ• tatínek je docela uznávaný odborník pĀ•es optiku.) MamiĀ•ka by Ā•ekla, Ā•e to tak bude, protoĀ•e pan uĀ•itel má vĀ• pravdu. Dnes vím, Ā•e nebýt jeho, neumĀ•la bych matiku a mĀ•la bych odborníky diagnostikovanou lehkou mozkovou dysfunkci a zvláštní péĀ•i ohlednĀ• mého vzdĀ•lávání. Námí milovaný uĀ•itel na chemii, zvaný Nuklid. Starý pán, který mĀ• dvacet let v penzi. Kdysi vyuĀ•oval latinu a protoĀ•e komunistĀ• nĀ•jak nestíhal vyškolit bĀ•hem jednoho roku soudruhy

z továren na kantory, nechali ho učit chemii. Zásadně dával za jedna a když u bylo opravdu zle a někdo nevděl, že je voda, tak chytil nemilosrdně a bez slitování za dvě. Já k tomu přihodila (nevím jak) je H₂SO₄ a tím moje v domosti o chemii končí. Škola se s námi nemazlila a díky za to. Shrnuto a podtrženo: Dnes se to ve školách hemží dyslektiky, dysgrafie, dysjektivní, mozkovými dysfunkcemi. My jsme byli prostě blbí, dostali jsme po umáku, mnozí hned při projevu blbosti ve škole, mnozí a doma, když matka omdlela z vysvětlění a bylo vymalováno. Takže, když máš milovný vnuk po párti hodinách nechtěl pochopit, jak se počítají rovnice, použil starou metodu mojí maminky a Herodesa. Trefila jsem se přesně, a do párti minut jsme počítali zcela bezchybně jednu rovnici za druhou. Že neumí jíst přiborem? To už nějak přejí.

ERMA (Pozn. red.: super, co přikáte?)